

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 26 września 2013 r.
— Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej
Polskiej

(Sprawa C-193/11) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatki — Podatek VAT — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 306–310 — Procedura szczególna dla biur podróży — Rozbieżności pomiędzy wersjami językowymi — Przepisy krajowe przewidujące zastosowanie procedury szczególnej do osób innych niż podróżni — Pojęcia podróźnego i klienta)

(2013/C 344/04)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Lozano Palacios i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: A. Kraińska, A. Kramarczyk, M. Szpunar i B. Majczyna, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Czeska (przedstawiciele: M. Smolek, T. Müller i J. Očková, pełnomocnicy), Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: S. Centeno Huerta, pełnomocnik), Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i J.-S. Pilcher, pełnomocnicy), Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes i R. Laires, pełnomocnicy), Republika Finlandii (przedstawiciel: J. Heliskoski, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 306–310 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s.1) — Przepisy krajowe przewidujące zastosowanie szczególnej procedury opodatkowania dla biur podróży w odniesieniu do transakcji dokonywanych przez nie na rzecz osób innych niż podróżni

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Rzeczpospolitą Polską.
- 3) Republika Czeska, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Republika Portugalska i Republika Finlandii pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 204 z 9.7.2011.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 września 2013 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg
— Niemcy) — Leyla Ecem Demirkan przeciwko
Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-221/11) ⁽¹⁾

(Układ stowarzyszeniowy EWG–Turcja — Protokół dodatkowy — Artykuł 41 ust. 1 — Klauzula „standstill” — Obowiązek posiadania wizy przy wjeździe na terytorium państwa członkowskiego — Swoboda świadczenia usług — Prawo obywatela tureckiego do udania się do państwa członkowskiego do odwiedzenia członka jego rodziny i ewentualnego skorzystania z usług)

(2013/C 344/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Leyla Ecem Demirkan

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberverwaltungsgericht Berlin-Brandenburg — Wykładnia art. 41 ust. 1 protokołu dodatkowego z dnia 23 listopada 1970 r. do Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Turcji dotyczącego środków, które należy przyjąć w celu ich wejścia w życie (Dz.U. 1972, L 293, s. 4) — Wykładnia pojęcia swobody świadczenia usług zawartego w tym postanowieniu — Ewentualne włączenie „biernej” swobody świadczenia usług — Prawo obywatela tureckiego do udania się do państwa członkowskiego do odwiedzenia członka jego rodziny i hipotetycznego skorzystania z usług

Sentencja

Pojęcie swobody świadczenia usług zawarte w art. 41 ust. 1 protokołu dodatkowego, podpisanego w dniu 23 listopada 1970 r. w Brukseli oraz zawartego, zatwierdzonego i ratyfikowanego w imieniu Wspólnoty rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2760/72 z dnia 19 grudnia 1972 r., należy interpretować w ten sposób, że nie obejmuje ono swobody udania się przez obywateli tureckich będących odbiorcami usług do jednego z państw członkowskich, aby tam z usług tych skorzystać.

⁽¹⁾ Dz.U. C 232 z 6.8.2011.